

Trettondedag Jul

1 Årg. Ev. Matt. 2:1-12

I.N.J.

”Var finns judarnas nyfödde kung”

Det var de vises fråga i vårt evangelium. Och den frågan skulle också vi göra till vår! Men varför just *den*? Självfallet kunde man ställa *andra* frågor idag med anledning av evangeliet vi lyssnade till nyss – frågor om *stjärnan* t.ex. Hur var det nu med den där konjunktionen mellan Saturnus och Jupiter i Fiskarnas stjärnbild? När visade den sig? Och var? Ja, *de* frågorna kunde vi ställa oss. Eller så kunde vi fördjupa oss i vem de stjärntydarna var, vad hette, var de kom ifrån, vad de arbetade med och till vilken socialgrupp de hörde. Och vi kunde också fundera över Betlehem en stund, dit stjärntydarna omsider kom, hur många invånare där bodde och var huset var beläget där Jesus och hans föräldrar befann sig! Visst! Men dessa frågor – hur intressanta de än är – är *”då-frågor”*, d.v.s. de sysslar med det förgångna – inte med vårt nu. Det är *historia* rätt och slätt. Men de vises fråga: *”Var finns judarnas nyfödde kung”*, är en *”nu-fråga”*, eftersom den handlar om mig och min frälsning och därför också om min framtid och min evighet. Därför skall vi låta de vises fråga hjälpa oss att formulera ämnet för predikan idag. Det blir just:

ÄMNE: FRÅGAN EFTER JESUS

I. Ingen fråga kan vara angelägnare än frågan efter Jesus.

Och det gäller alltså inte bara idag, på Trettondedag jul, utan *varje söndag, hela året*. Varje gång vi själva läser i vår Bibel, vare sig det är i Gamla eller Nya Testamentet, varje gång vi hör evangeliebokens tre läsningar, så är efter Jesus jag skall fråga – han som är Skriftens *huvudärende*! Varje gång jag förbereder mig för predikan är det just den frågan jag söker svar på! Varför då? Jo, predikans uppgift är inte först och främst att vara intressant och svara på alla möjliga *”då-frågor”*, utan predikan är att räcka Kristus till dig, med allt det han är, har och förmår och säga: Jesus är en Jesus *för dig*!

För många år sedan, när jag var nybliven präst, var det en åhörare som förargat kommenterade min predikan på följande sätt: ”Du predikar alldeles för mycket om Jesus! Det kan du göra för människorna där uppe i skogen vid Hallandsåsen där du kommer ifrån, men inte här, för här är vi vanliga kristna!” Jamen, är det inte just för alldeles vanliga kristna Jesus är till? Inte för en liten elit! Därför har jag fortsatt att upprepa frågan efter Jesus varje gång jag predikar.

Hur angelägen den frågan är, det inser vi inte förrän vi är på det klara med efter

vilken Jesus det är vi skall fråga. Att det inte är efter en Jesus som *endast är en människa* som du och jag, låt vara den godaste och ädlaste som någonsin funnits. Då vore han ju för länge sedan försvunnen i historiens dunkel och vårt letande lika fåfängt som dåraktigt. Inte heller är det efter *den förkrympte och stympade* Jesus vi skall söka, den som människor i allmänhet kan acceptera, han som brukar kallas för den som uppfann demokratin, jämställdhetsivraren, revolutionären, vishetsläraren eller den etiska förebilden. Nej, den vi skulle fråga efter det är *Herren, Frälsaren och Försonaren*, han som av nåd kan göra oss till Guds älskade och förlåtna barn – han som ensam förtjänar att man böjer knä inför och hyllar, så som de vise gjorde.

Det är just detta som är *"hemligheten med Kristus"* (Kol. 4:3), det som gör att han är värd att sökas av *"innersta hjärta och själ"*. Visst, det finns många andra frågor som inte bara är *intressanta*, utan också *viktiga*, som frågan den globala uppvärmningen, skillnaden mellan fattiga och rika, frågan om fred och nedrustning. Men om än vi fann svar på alla dessa frågor, men inte frågade efter Jesus, då hade vi likväl missat det viktigaste, det som är livets mening, nämligen att tro *"på Gud och den han sânt, Jesus Kristus"* (Joh. 17:3). Ställes inte den grundläggande frågan först, kan svaret på alla andra frågor kvitta.

Men är frågan efter Jesus verkligen en angelägen fråga? I vår text var det ju bara *tre personer* som den gången ansåg det vara mödan värt att fråga efter Jesus. Även om frågan efter Jesus inte är en majoritetsfråga är det likväl den angelägnaste. Varför skulle det annars bli sådana reaktioner där man ställer den? Därför:

II. Ingen fråga väcker mera oro än frågan efter Jesus.

"När kung Herodes hörde detta blev han oroad och hela Jerusalem med honom". I de orden har evangelisten Matteus gett oss en träffande bild av människohjärtat sådant det är av naturen, innan Gud har fått omstämman det med sin Ande och sitt Ord: hårt, oomvänt och fientligt både mot Gud och mot hans vilja. Så fort Jesus kommer på tal väcker det antingen oro, gensägelse eller motstånd. Det var fara värt, att de tre vise männen hade tigit med sin fråga där de stod inför Herodes och hans hov! *"Var finns judarnas nyfödde kung?"*, frågade de rakt på sak, omedvetna som de var om det getingbo av intriger och makt som Herodes palats utgjorde. Detta säger oss något viktigt om vad en människa som är angelägen som sin själs frälsning vågar och förmår. Hon ligger sannerligen inte lågt i sitt sökande, utan är snarare utmanande och uppkäftig.

Men varför denna oro? Ja, att Herodes, kände hur kronan höll på att glida av hans hjässa och hans kungarike skakades i sina grundvalar när de vise männen började tala om *en nyfödd judakung*, det kan man kanske förstå. Men att Herodes *anda* fortfarande genomsyrar så många, trots att han själv har varit död och begravnen i två tusen år, det är förunderligt. Många människor känner sig besvärade, oroade och ut-

manade när frågan efter Jesus blir ställd och människor kommer till tro på honom. Ja, varför denna oro? Jo, man är rädd, rädd för vilken vändning livet skulle ta om Jesus helt plötsligt fick insteg i ens tillvaro och fick bli ens Herre och Frälsare. Frågan efter Jesus måste därför viftas bort, förlöjligas eller tystats ner.

Kanske har du upplevt detsamma? Du känner dig ensam i din tro, missförstådd, utfrysad, inte tagen på allvar. Se då på de vise männen! Hade de pejat stämningen i Herodes palats, hade de ju säkert förstått att de var ute i ogjort väder. De borde ju ha bett om ursäkt för sin mer än korkade fråga och sett till att fnatta sig hem på sina kameler om de hade livet kärt? Men så gjorde de inte. Inte heller du som frågan efter Jesus på allvar skall bringas ur fattningen. Var inte rädd, säger de vise till dig idag! Svaret på din fråga är inte långt borta.

III. Ingen fråga har ett förunderligare svar än frågan efter Jesus.

Det blev profeten Mikas ord som gav de visa svaret på deras fråga: *"Du Betlehem i Juda land är ingalunda ringast bland hövdingar i Juda, ty från dig skall det komma en hövding, en herde för mitt folk Israel."* I Betlehem? Vad är det för ett konstigt svar? *Stallet* – det vet man ju inte var det låg någonstans. Och *krubban* den har ju murknat för länge sen. Och framförallt: Jesus är ju inte kvar där längre. Ändå finns det ett Betlehem, dit Ordets stjärna leder. Det ligger inte i Israel land. *Stallet* och *krubban* är inte gjorda av människohänder. Nej, vårt Betlehem, där Kristus ännu låter sig finnas, *det är här!* Här i kyrkans gudstjänst, i bön, predikan och nattvard ljuder Guds lika ljuvliga som förunderliga svar på själens djupaste fråga! Varför skulle vi annars fira gudstjänst? Tycker du att det svaret är för simpelt? De tyckte nog också de vise männen när de såg Maria och barnet. Och ändå var svaret just där! Och det är rent förunderligt att det är så!

Ja, att svaret finns här, det vet i alltså! Kyrkan är vårt Betlehem! Men det gör inte frågan efter Jesus överflödig. Att vara kristen det är att ständigt fråga efter Jesus! Att vi vet var svaret finns, betyder inte att vi *äger* Jesus, *förfogar* över honom eller aldrig kan *mista* honom! Nej, att fråga efter Jesus, det skulle vara ett *livsbehov*, lika starkt som vårt behov av luft, mat och sömn. Frågan efter Jesus kan aldrig tystna i en kristen människas liv. Nej, som det heter i Ps 105:e psalm och 4:e vers – och med den ville jag sluta: *"Fråga efter Herren och hans makt, sök hans ansikte oupphörligen"*. Amen.

Psalmer: 131 v 1-3, 130, 432, 116 v 3-4, 131 v 4-5